

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

F. G. JACOBS

27 päivänä tammikuuta 2005¹

1. Käsiteltävänä olevassa asiassa Le Pen hakee muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamaan tuomioon,² jolla jätettiin tutkimatta valittajan kanne, jossa hän vaati Euroopan parlamentin edustajan-toimensa menettämistä koskevan sen päätöksen kumoamista, joka tehtiin Euroopan parlamentin puhemiehen 23.10.2000 tekemän ilmoituksen (jäljempänä riidanalainen toimi) muodossa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3. EY 190 artiklan 4 kohdan mukaan parlamentti laatii esityksen vaalien toimittamisesta yhdenmukaista menettelyä noudattaen kaikissa jäsenvaltioissa tai kaikille jäsenvaltioille yhteisten periaatteiden mukaisesti, ja neuvosto antaa yksimielisesti säännökset, joiden hyväksymistä se suosittaa kyseisille jäsenvaltioille.

2. Valittaja riitauttaa erityisesti sen toteamuksen, että riidanalainen toimi ei voi olla EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen kohteena, koska siitä ei ollut tarkoitus aiheuttaa oikeusvaikutuksia.

4. Neuvosto teki 20.9.1976 päätöksen 76/787/EHTY, ETY, Euratom,³ joka koski edustajien valitsemisesta Euroopan parlamenttiin yleisillä välittömällä vaaleilla annettua säädöstä; säädös (jäljempänä vuoden 1976 säädös) liitettiin tähän päätökseen.

¹ — Alkuperäinen kieli: englanti.

² — Asia T-353/00, Le Pen v. parlamentti, tuomio 10.4.2003 (Kok. 2003, s. II-1729).

³ — EYVL L 278, s. 5.

5. Vuoden 1976 säädöksen 3 artiklan 1 kohdan mukaan Euroopan parlamentin edustajat "valitaan viideksi vuodeksi".

6. Vuoden 1976 säädöksen 6 artiklan 1 kohdassa luetellaan tehtävät, joiden kanssa Euroopan parlamentin jäsenen tehtävä on ristiriidassa, ja sen 2 kohdassa todetaan, että kukin jäsenvaltio voi "7 artiklan 2 kohdassa määrättyin edellytyksin vahvistaa, missä tehtävässä toimiminen on ristiriidassa kansallisella tasolla".

7. Saman 6 artiklan 3 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Niiden Euroopan parlamentin jäsenien tilalle, joihin 3 artiklassa tarkoitetun viisivuotiskauden aikana sovelletaan 1 ja 2 kohdan määräyksiä, nimitetään uudet jäsenet 12 artiklan määräysten mukaisesti."

8. Vuoden 1976 säädöksen 7 artiklan 1 kohdassa edellytetään, että Euroopan parlamentti laatii esityksen yhdenmukaisesta vaalimenettelystä. Huolimatta parlamentin tekemistä, asiaa koskevista ehdotuksista tosiseikkojen tapahtuma-aikaan mennessä ei ollut otettu käyttöön yhdenmukaista vaalimenetelyä.

9. Vuoden 1976 säädöksen 7 artiklan 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Kunnes yhdenmukainen vaalimenettely tulee voimaan ja jollei tämän säädöksen muista määräyksistä muuta johdu, vaalit toimitetaan kussakin jäsenvaltiossa kansallisten määräysten mukaan."

10. Vuoden 1976 säädöksen 12 artiklassa määrätään seuraavaa:

"1. Kunnes 7 artiklan 1 kohdassa määrätty yhdenmukainen menettely tulee voimaan ja jollei tämän säädöksen muista määräyksistä muuta johdu, jokainen jäsenvaltio laatii asianmukaiset menettelytavat 3 artiklassa tarkoitetun viisivuotiskauden aikana mahdollisesti vapautuvan edustajanpaikan täyttämiseksi loppukaudeksi.

2. Jos edustajanpaikka vapautuu jäsenvaltiossa voimassa olevien kansallisten määräysten soveltamisen vuoksi, jäsenvaltio ilmoittaa siitä — — [parlamentille], joka merkitsee sen tiedoksi.

Kaikissa muissa tapauksissa — — [parlamentti] toteaa paikan vapautumisen, ja ilmoittaa siitä kyseiselle jäsenvaltiolle."

11. Euroopan parlamentin työjärjestyksen⁴ (jäljempänä työjärjestys) 7 artikla on otsikoltaan ”Valtakirjojen tarkastus”. Sen 4 kohdassa määrätään seuraavaa:

— edustajantoimesta luopumisen yhteydessä: se päivä, jona parlamentti toteaa toimen vapautuneen luopumispöytäkirjan mukaisesti;

”Asiasta vastaavan valiokunnan on varmistettava, että jäsenvaltioiden tai unionin viranomaiset toimittavat viipymättä parlamentille kaikki Euroopan parlamentin jäsenen tehtävien hoitoon tai varajäsenen sijoittumisjärjestykseen vaikuttavat tiedot, sekä jos kysymyksessä on nimitys, sen voimaantulopäivän.

— kun jäsen on nimetty virkaan, joka on joko kansallisten vaalilakien tai [vuoden 1976 säädöksen] 6 artiklan perusteella ristiriidassa Euroopan parlamentin jäsenen tehtävien kanssa: jäsenvaltioiden tai unionin toimivaltaisten viranomaisten ilmoittama päivä.”

Kun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset käynnistävät menettelyn, joka saattaa johtaa siihen, että jäsen menettää edustajantointensa, puhemies pyytää näitä tiedottamaan säännöllisesti menettelyn etenemisestä. Hän välittää tiedot asiasta vastaavalle valiokunnalle, jonka ehdotuksesta parlamentti voi tehdä päätöksensä.”

13. Työjärjestyksen 8 artiklan 9 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Parlamentti varaa itselleen oikeuden julistaa pätemättömäksi jo tarkastetun valtakirjan tai kieltäytyä toteamasta edustajantoimen tulleen avoimeksi, jos toimen vastaanottamiseen tai toimesta luopumiseen liittyy aineellinen tai tahdonmuodostuksen virhe.”

12. Työjärjestyksen 8 artiklan 6 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Toimikauden päättymisajankohdaksi ja edustajantoimen vapautumisajankohdaksi katsotaan

Ranskan lainsäädäntö

14. Edustajien valitsemisesta Euroopan parlamenttiin 7.7.1977 annetun lain nro 77-

4 — EYVL 1999, L 202, s. 1.

729⁵ (jäljempänä vuoden 1977 laki), sellaisena kuin se on muutettuna, 5 §:ssä säädetään, että Euroopan parlamentin jäsenen toimikauden aikana ilmenevä vaalikelpoisuuden puute johtaa edustajantoimen menettämiseen ja että vaalikelpoisuuden puute todetaan päätöksellä.

15. Vuoden 1977 lain 25 §:ssä säädetään seuraavaa:

”Vaalien tuloksen julistamista seuraavan kymmenen päivän aikana jokainen äänestäjä voi riitauttaa [Euroopan parlamentin jäsenen] valinnan tämän lain soveltamiseen liittyvillä perusteilla Conseil d’État:ssa, joka ratkaisee asian oikeudenkäyntimenettelyssä. Ratkaisu tehdään täysistunnossa.

Kanteella ei ole lykkäävää vaikutusta.”

17. Ranskan Cour de cassation (chambre criminelle) hylkäsi 23.11.1999 antamallaan tuomiolla valittajan tekemän valituksen, joka koski Cour d’appel de Versailles’n 17.11.1998 antamaa tuomiota, jolla valittaja muun muassa todettiin syylliseksi väkivaltaiseen käytökseen julkisen vallan edustajaa kohtaan tämän hoitaessa virkatehtäviään, kun uhrin asema oli ilmeinen tai tekijän tiedossa. Tästä rikoksesta valittajalle tuomittiin kolme kuukautta ehdollista vankeutta sekä sakkoa 5 000 Ranskan frangia (FRF). Liitännäisseurauksena häneltä kiellettiin vaalikelpoisuus vuoden ajaksi.

18. Ottaen huomioon tämän rikustuomion Ranskan pääministeri totesi 31.3.2000 tekevänsä päätöksellä (jäljempänä 13.3.2000 tehty päätös) vuoden 1977 lain 5 §:n toisen momentin mukaisesti, että ”Jean-Marie Le Penin vaalikelpoisuuden puute johtaa hänen Euroopan parlamentin edustajantoimensa menettämiseen”.

Tosiseikat

16. Valittaja valittiin Euroopan parlamentin jäseneksi 13.6.1999.

19. Tämä päätös annettiin valittajalle tiedoksi Ranskan ulkoministeriön pääsihteerin 5.4.2000 päivättyllä kirjeellä. Kyseisessä kirjeessä täsmennettiin, että valittaja saattoi nostaa päätöksestä kanteen Ranskan Conseil d’État:ssa kahden kuukauden kuluessa kyseisestä tiedoksiannosta.

20. Euroopan parlamentin 3.5.2000 pidetyn täysistunnon pöytäkirjan kohta "[valittajan] edustajantoimen menettäminen" kuuluu seuraavasti:

kunnan puheenjohtajalta saadun kirjeen, joka kuului seuraavasti:

"Rouva puhemies,

"[Parlamentin] puhemies ilmoittaa vastaanottaneensa 26.4.2000 Ranskan viranomaisilta ulkoasiainministeri Védrinen ja Eurooppa-asioista vastaavan ministeri Moscovicin 20.4.2000 päivätyn kirjeen, jonka liitteenä oli [valittajan] edustajantoimen menettämistä koskeva asiakirja-aineisto. Puhemies ilmoittaa saattavansa asian oikeudellisten asioiden valiokunnan käsiteltäväksi työjärjestyksen 7 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan mukaisesti. — —"

Oikeudellisten ja sisämarkkina-asioiden valiokunta tutki jälleen 16.5.2000 pidetyssä kokouksessaan Jean-Marie Le Penin tilannetta. Valiokunta on tietoinen, että Ranskan tasavallan pääministerin päätös, joka on annettu Le Penille tiedoksi 5.4.2000 ja julkaistu *Journal officiel de la République française*ssa 22.4.2000, on täytäntöönpanokelpoinen. Kuitenkin valiokunta katsoo, kuten asianomaiselle toimitetussa päätöksen tiedoksiantokirjeessä on todettu, että asianomainen voi nostaa Conseil d'État'ssa kanneen, johon voidaan liittää vaatimus päätöksen täytäntöönpanon lykkäämisestä.

21. Oikeudellisten ja sisämarkkina-asioiden valiokunta (jäljempänä oikeudellisten asioiden valiokunta) tutki valittajan oikeudellisia mahdollisuuksia suljetuin ovin 4.5., 15.5. ja 16.5.2000 pidetyissä kokouksissaan.

Ottaen huomioon edellisenä päivänä tekemänsä päätöksen, jonka mukaan valiokunta ei näissä olosuhteissa suosittele, että parlamentti merkitsee muodollisesti tiedoksi Le Peniä koskevan päätöksen, valiokunta on tutkinut asiassa mahdollisia jatkotoimenpiteitä. Tämän päätöksen tueksi on vedottu asiassa Tapie annettuun ratkaisuun noudattavana ennakkotapauksena, minkä johdosta Euroopan parlamentti ei merkitse virallisesti tiedoksi edustajantoimen menettämistä koskevaa päätöstä ennen Conseil d'État'lle tehtävää muutoksenhakua koskevan määräajan päättymistä tai mahdollisesti tämän viimeksi mainitun tekemän päätöksen jälkeen."

22. Parlamentin puhemies luki 18.5.2000 pidetyssä täysistunnossa — muistutettuaan, että hän oli pyytänyt oikeudellisten asioiden valiokunnan lausuntoa Ranskan viranomaisien tiedoksiannosta kantajan edustajantoimen menettämisen osalta — 17.5.2000 valio-

23. Tämän jälkeen parlamentin puhemies ilmoitti aikovansa noudattaa "oikeudellisten asioiden valiokunnan lausuntoa".

24. Valittaja vaati Ranskan Conseil d'État:ssa 5.6.2000 nostamallaan kanteella 13.3.2000 tehdyn päätöksen kumoamista.

25. Védrinelle ja Moscovicille osoitetussa, 9.6.2000 päivätyssä kirjeessä parlamentin puhemies totesi seuraavaa:

"Oikeudellisten ja sisämarkkina-asioiden valiokunnan lausunnon johdosta pidän asianmukaisena edustajantoimen menettämisen peruuttamattoman luonteen vuoksi, että Euroopan parlamentti merkitsee päätöksen virallisesti tiedoksi vasta Conseil d'État'lle tehtävää muutoksenhakua koskevan määräajan päätyttyä tai sen jälkeen, kun tämä viimeksi mainittu antaa ratkaisunsa."

26. Moscovici ilmoitti 13.6.2000 päivätyssä kirjeessä parlamentin puhemiehelle, että Ranskan hallitus riitautti virallisesti tämän toimielimen 18.5.2000 pidetyssä täysistunnossa hyväksymän kannan olla merkitsemättä tiedoksi 13.3.2000 tehdyssä päätöksessä määrättyä valittajan edustajantoimen menetystä. Moscovici totesi, että tämän kantansa vuoksi parlamentti rikkoi vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohtaa ja että mainittu peruste ei voinut oikeuttaa tällaista rikkomista. Siten hän kehotti parlamenttia merkitsemään tiedoksi tämän edustajantoimen menettämisen "mahdollisimman nopeasti".

27. Parlamentin puhemies vastasi 16.6.2000 päivätyllä kirjeellä, että parlamentti "merkitsee tiedoksi Le Penin edustajantoimen menettämisen heti, kun [13.3.2000 tehty päätös] on lainvoimainen", mikä ei vielä ollut toteutunut, koska Ranskan Conseil d'État:ssa oli nostettu kumoamiskanne. Parlamentin puhemies perusteli tämän kantansa viitaten Tapie-nimistä henkilöä koskevaan ennakkotapaukseen ja oikeusvarmuutta koskevaan vaatimukseen.

28. Ranskan Conseil d'État hylkäsi valittajan kanteen 6.10.2000 annetussa tuomiossa.

29. Ranskan tasavallan Euroopan unionin pysyvä edustusto toimitti 17.10.2000 parlamentin puhemiehelle Védrinen ja Moscovicin 12.10.2000 päivätyn kirjeen. Molemmat ministerit korostivat, että Ranskan hallitus oli jatkuvasti "riitauttanut ehdottomasti" parlamentin kannan, jonka mukaan oli aiheellista odottaa Ranskan Conseil d'État'n ratkaisua valittajan 13.3.2000 tehdystä päätöksestä nostamasta kanteesta; Ranskan hallitus piti tätä kantaa "vuoden 1976 säädöksen sanamuodon ja hengen" rikkomisena. Todettuaan, että Ranskan Conseil d'État oli hylännyt kantajan kanteen, he tekivät seuraavan ilmoituksen:

"Odotamme siis, että Euroopan parlamentti noudattaa yhteisön oikeutta ja merkitsee teidän toimestanne tiedoksi Le Penin edustajantoimen menettämisen mahdollisimman nopeasti. Muussa tapauksessa pidätämme oikeuden ryhtyä kaikkiin oikeudellisiin toimenpiteisiin."

30. Tämän 23.10.2000 pidetyn täysistunnon pöytäkirjan mukaan parlamentin puhemies teki päiväjärjestyksen kohdan ”puhemiehen tiedoksianto” puitteissa seuraavan ilmoituksen:

”Ilmoitan teille, että olen vastaanottanut torstaina 19.10.2000 Ranskan tasavallan toimivaltaisten viranomaisten virallisen tiedoksiannon Conseil d’État’n 6.10.2000 antamasta tuomiosta, jolla hylättiin Jean-Marie Le Penin nostama kanne Ranskan pääministerin 31.3.2000 tekemästä päätöksestä, jolla hänen Euroopan parlamentin edustajantoimensa katsottiin menetetyksi.

Ilmoitan teille, että olen vastaanottanut tämän jälkeen kopion Charles de Gaullen, Carl Langin, Jean-Claude Martinezin ja Bruno Gollnischin Le Penin hyväksi Ranskan tasavallan presidentille Jacques Chiracille tekemästä armahdusanomuksesta.”

31. Tämän jälkeen parlamentin puhemies antoi puheenvuoron oikeudellisten asioiden valiokunnan puheenjohtajalle, joka totesi seuraavaa:

”Rouva puheenjohtaja, neuvoteltuaan 15.5. ja 16.5.2000 pidetyissä kokouksissaan oikeudellisten ja sisämarkkina-asioiden valiokunta päätti suosittaa, että täysistunnossa tehtävää ilmoitusta siitä, että parlamentti toteaa Jean-Marie Le Penin edustajantoimen menetyksi, lykätään. Korostan, että oikeudellisten asioiden valiokunta suositti tämän ilmoi-

tuksen lykkäämistä sen määräajan päättymiseen asti, joka Le Penillä oli kanteen nostamiseksi Ranskan Conseil d’État’ssa, tai kunnes tämä viimeksi mainittu on tehnyt päätöksen. Vetoan tältä osin 17.5. päivätyyn kirjeeseen, jonka te itse, rouva puheenjohtaja, luitte edustajankokoukselle.

Conseil d’État, kuten olette todennut, hylkäsi tämän kanteen ja on ilmoittanut meille tästä asianmukaisesti. Siten ei ole enää syytä lykätä tätä edustajankokoukselle tehtävää ilmoitusta, joka on primaarioikeuden eli konkreettisesti [vuoden 1976 säädöksen] 12 artiklan 2 kohdan mukaan pakollinen.

Armahdusanomus, jonka rouva puheenjohtaja on maininnut, ei muuta mitenkään tätä tilannetta, koska kysymyksessä ei ole lainkäyttömenettely. Kuten hakemuksen nimestä käy ilmi, kysymyksessä on vallanhaltijan toimi, joka ei liity Ranskan hallituksen päätökseen, joka oikeudellisten asioiden valiokunnan suosituksen mukaan on annettava tiedoksi täysistunnossa.”

32. Seuraavaksi parlamentin puhemies totesi seuraavaa:

”Siten [vuoden 1976 säädöksen] 12 artiklan 2 kohdan mukaan Euroopan parlamentti

merkitsee tiedoksi Ranskan hallituksen tiedoksiannon Jean-Marie Le Penin edustajan-toimen menettämisestä.”

muita säädettyjä korvauksia — — hänen toimikautensa päättymiseen asti”.

33. Puhemies kehotti tämän jälkeen valittajaa poistumaan istuntosalista ja keskeytti istunnon hänen lähtönsä helpottamiseksi.

37. Ranskan viranomaiset vahvistivat 5.1.2001 päivätyssä kirjeessä samoin vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin esittämään kysymykseen, että ne olivat jatkaneet valittajan palkan maksamista 24.10.2000 asti.

Asian käsittely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

34. Valittaja nosti 21.11.2000 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jätetyllä kannekirjelmällä kanteen, jossa hän vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan riidanalaisen toimen.

38. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti määräsi 26.1.2001 antamassaan määräyksessä,⁶ että ”Euroopan parlamentin puhemiehen 23.10.2000 antaman ilmoituksen muodossa tehdyn päätöksen täytäntöönpanoa lykätään siltä osin kuin se muodostaa Euroopan parlamentin päätöksen, jolla parlamentti on merkinnyt tiedoksi, että [valittaja] on menettänyt Euroopan parlamentin edustajantoimensa”.

35. Valittaja vaati kirjaamoon samana päivänä toimittamallaan erillisellä asiakirjalla välitoimena riidanalaisen toimen täytäntöönpanon lykkäämistä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio

36. Vastauksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin 15.12.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä parlamentille esittämään kysymykseen Euroopan parlamentin varainhoidon ja sen valvonnan pääosaston pääjohtaja vahvisti 18.12.2000 päivätyssä todistuksessa muun muassa, että valittajalle ”oli suoritettu matka-, oleskelu- ja

39. Parlamentti, jota Ranska tuki väliintulijana, kiisti kanteen tutkittavaksi ottamisen vedoten ensin siihen, että ”yhteisöllä ei ole toimivaltaa siltä osin kuin on kyse kansalli-

6 — Asia T-353/00 R, Le Pen v. parlamentti, määräys 26.1.2001 (Kok. 2001, s. II-125).

sesta lainsäädännöstä johtuvista [parlamentin jäsenten] ristiriitaisia tehtäviä ja vaalikel-
poisuuden puutetta koskevista edellytyk-
sistä”, ja toiseksi siihen, että asiasta puuttuu
toimi, josta voidaan nostaa kanne EY
230 artiklan nojalla.

täysistunnossa tekemä ilmoitus, jonka
mukaan '[vuoden 1976 säädöksen]
12 artiklan 2 kohdan mukaan —
parlamentti merkitsee tiedoksi Ranskan
hallituksen tiedoksiannon [kantajan]
edustajantoimen menettämisestä’.

40. Toisen kanneperusteen osalta ensimmäi-
sen oikeusasteen tuomiossa todettiin seuraavaa:

79. Näin ollen on tutkittava, onko tällä
ilmoituksella sitovia oikeusvaikutuksia,
jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin
muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

”77. On muistutettava, että vakiintuneen
oikeuskäytännön mukaan EY 230 artik-
lassa tarkoitettuja, kumoamiskanteen
kohteeksi kelpaavia toimia ovat ainoas-
taan sellaiset toimenpiteet, joilla on
sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat
vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen
tämän oikeusasemaa selvästi (asia
60/81, IBM v. komissio, tuomio
11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, Kok.
Ep. VI, s. 231, 9 kohta ja asia T-87/96,
Assicurazioni Generali ja Unicredito v.
komissio, tuomio 4.3.1999, Kok. 1999, s.
II-203, 37 kohta). Siten kumoamiskan-
teen kohteena voivat olla luonteestaan
tai muodostaan riippumatta kaikki ne
toimielinten antamat säännökset ja
määräykset, joilla on tarkoitus saada
aikaan oikeusvaikutuksia (ks. asia
22/70, komissio v. neuvosto, tuomio
31.3.1971, Kok. 1971, s. 263, Kok. Ep.
I, s. 553, 42 kohta).

80. Tältä osin on muistutettava oikeudelli-
nen asiayhteys, johon kyseinen ilmoitus
liittyy.

81. On selvää, että tosiseikkojen tapahtu-
mishetkellä ei ollut säädetty yhdenmu-
kaisesta vaalimenettelystä Euroopan
parlamentin jäsenten valitsemiseksi.

78. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa rii-
danalainen toimi on parlamentin pu-
hemiehen 23.10.2000 pidetyssä

82. Näin ollen vuoden 1976 säädöksen
7 artiklan 2 kohdan mukaisesti tässä
valinnassa noudatettavassa vaalimenet-
teltyssä sovellettiin jokaisessa jäsenval-
tiossa kansallisia säädöksiä.

83. Siten muun muassa vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisen luettelamakohdan sanamuodosta seuraa, että 'jäsenvaltiossa voimassa olevien kansallisten määräysten' soveltamisesta voi aiheutua Euroopan parlamentin jäsenen edustajanpaikan vapautuminen.
84. Vuoden 1976 säädöksen soveltamiseksi Ranska saattoi voimaan muun muassa vuoden 1977 lain. Tämän lain 2 §:ssä säädetään, että Euroopan parlamentin jäsenten valintaan sovelletaan 'code électoralen I osan I osaston ja sitä seuraavien lukujen säännöksiä'. Saman lain 5 §:ssä, joka on osa lukua III 'vaalikelpoisuuden ja vaalikelpoisuuden puuttumisen edellytykset, ristiriitaiset tehtävät', säädetään muun muassa, että 'code électoralen LO 127-LO 130-1 §:ää sovelletaan [Euroopan parlamentin jäsenten] valinnassa', että 'vaalikelpoisuuden puute, joka ilmenee edustajan toimikauden aikana, aiheuttaa toimikauden päättymisen' ja että 'vaalikelpoisuuden puute todetaan päätöksellä'.
85. Vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdassa erotellaan kaksi tapausryhmää, jotka koskevat Euroopan parlamentin jäsenten edustajanpaikkojen vapautumista.
86. Tämän säännöksen ensimmäisessä luettelamakohdassa tarkoitetaan ensimmäistä tapausryhmää, joka kattaa tapaukset, joissa edustajanpaikkojen vapautuminen johtuu 'kansallisten määräysten soveltamisesta'. Saman säännöksen toisessa luettelamakohdassa tarkoitettu toinen tapausryhmä koskee 'kaikkia muita tapauksia'.
87. Tältä osin on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, ensimmäinen tapaus ei rajoitu vain vuoden 1976 säädöksen 6 artiklassa tarkoitettuihin ristiriitaisiin tehtäviin, vaan siihen kuuluvat myös tapaukset, joissa on kyse vaalikelpoisuuden puutteesta. Vuoden 1976 säädöksen 6 artiklan 3 kohdassa todetaan, että niiden Euroopan parlamentin jäsenten tilalle, joihin sovelletaan '1 ja 2 kohdan määräyksiä', nimitetään uudet jäsenet '12 artiklan määräysten mukaisesti'. Tästä viittauksesta ei kuitenkaan voida päätellä, että tämä viimeksi mainittu artikla koskee vain 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja tapauksia, joissa on kyse ristiriitaisista tehtävistä. Toisaalta on todettava, että tässä 12 artiklassa ei missään kohdin viitata 'ristiriitaisien tehtävien' käsitteeseen, vaan siinä käytetään paljon laajempaa '[edustajanpaikan] vapautumisen' käsitettä.
88. Vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettussa ensimmäisessä tapausryhmässä parlamentin tehtävä rajoittuu asianomaisen edustajanpaikan vapautumisen 'tiedoksi merkitsemiseen'. Toisessa tapausryhmässä, joka kattaa esimerkiksi sen, että yksi parlamentin jäsen luopuu edustajantoimestaan, parlamentti 'toteaa paikan vapautumisen ja ilmoittaa siitä kyseiselle jäsenvaltiolle'.

89. Koska nyt käsiteltävänä olevassa asiassa riidanalainen toimi on annettu vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaisesti, on aiheellista määritellä tässä määräyksessä määrätyn 'tiedoksi merkitsemisen' ulottuvuus.
90. Tältä osin on korostettava, että 'tiedoksi merkitseminen' ei liity asianomaisen edustajantoimen menettämiseen, vaan siihen yksinkertaiseen seikkaan, että kansallisten säädösten soveltamisen seurauksena hänen edustajanpaikkansa on vapautunut. Toisin sanoen parlamentin tehtävä ei suinkaan ole edustajantoimen menettämisen 'täytöntöönpaneminen', kuten kantaja väittää, vaan se rajoittuu sen toteamuksen tiedoksi merkitsemiseen, jonka kansalliset viranomaiset ovat jo tehneet edustajanpaikan vapautumisesta, eli sellaisen jo olemassa olevan oikeudellisen tilanteen tiedoksi merkitseminen, joka on seurausta yksinomaan kansallisten viranomaisten päätöksestä.
91. Parlamentilla tässä tilanteessa oleva valvontaa koskeva toimivalta on erityisen rajallinen. Se rajoittuu vain asianomaisen edustajanpaikan vapautumisen aineellisen paikkansapitävyyden valvontaan. Parlamentille ei kuulu, toisin kuin kantaja väittää, muun muassa sen tarkistaminen, onko sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädettyä menettelyä noudatettu tai onko asianomaisen perusoikeuksia kunnioitettu. Tämä toimivalta kuuluu yksinomaan toimivaltaisille kansallisille tuomioistuimille tai tarvittaessa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelle. Tältä osin on lisäksi muistutettava, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantaja on vedonnut oikeuksiinsa niin Ranskan Conseil d'État:ssa kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimessa. On myös huomautettava, että parlamentti itse ei koskaan ole väittänyt kirjallisesti tai istuntojen aikana, että sillä olisi niin laaja valvontaa koskeva toimivalta kuin kantaja väittää.
92. On aiheellista lisätä, että parlamentilla vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan puitteissa olevan valvontaa koskevan toimivallan niin laaja tulkinta edellyttäisi, että tällä toimielimellä olisi mahdollisuus kyseenalaistaa kansallisten viranomaisten toteaman edustajantoimen menettämisen lainmukaisuus ja kieltäytyä merkitsemästä tiedoksi edustajanpaikan vapautuminen, jos se katsoisi, että kyseessä on sääntöjenvastaisuus. Kuitenkin vain työjärjestyksen 8 artiklan 9 kohdassa mainitaan parlamentilla oleva mahdollisuus kieltää edustajantoimen vapautuminen ja vain siinä tapauksessa, että parlamenttia pyydetään 'toteamaan' tämä vapautuminen, johon liittyy 'aineellista virheellisyttä' tai 'tahdonmuodostuksen puutteellisuutta'. Olisi ristiriitaista, jos parlamentilla olisi laajempi harkintavalta silloin, kun sen on vain merkittävä tiedoksi kansallisten viranomaisten toteama edustajanpaikan vapautuminen, kuin silloin, kun sen on itse todettava edustajantoimen vapautuminen.
93. Työjärjestyksen 7 artiklan 4 kohdan sanamuodolla ei mitenkään kiistettä

näitä toteamuksia. Kuten parlamentti ja Ranskan tasavalta aivan oikein korostavat, tätä määräystä sovelletaan 'ennen edustajantoimen menettämistä' ja siis ennen edustajanpaikan vapautumista. Tässä määräyksessä määrätään nimittäin, että parlamentin puhemies välittää tiedot asiasta vastaavalle valiokunnalle silloin, 'kun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset käynnistävät menettelyn, joka saattaa johtaa siihen, että [Euroopan parlamentin] jäsen menettää edustajantoimensa'. Kun tämä menettely on saatettu loppuun ja kun toimivaltaiset kansalliset viranomaiset ovat todenneet asianomaisen edustajantoimen vapautumisen, parlamentin tehtävänä on vain tämän vapautumisen tiedoksi merkitseminen vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan määräysten mukaisesti. Normihierarkian periaatteen mukaisesti työjärjestyksen määräyksellä ei missään tapauksessa voida poiketa vuoden 1976 säädöksen määräyksistä ja myöntää parlamentille laajempaa toimivaltaa kuin sille tämän säädöksen mukaan kuuluu.

94. Näitä päätelmiä ei voida kyseenalaistaa myöskään sen seikan vuoksi, että kantaja jatkoi parlamentissa istumista ja että hänelle suoritettiin parlamentin maksettavana olevia kulukorvauksia 23.10.2000 asti ja että Ranskan viranomaiset maksoivat hänelle palkkaa 24.10.2000 asti. Asianomaiset ovat nimittäin yhtä mieltä siitä, että 31.3.2000 tehty päätös oli täytäntöönpanokelpoinen. Sillä seikalla, että parlamentti ei merkinnyt tiedoksi tätä päätöstä heti, kun Ranskan viranomaiset antoivat sen tiedoksi, vaan teki sen myöhemmin, ja sillä seikalla, että siitä aiheutui kantajalle

tiettyjä käytännön seurauksia, ei voi olla vaikutusta niihin oikeusvaikutuksiin, joita tällä tiedoksi antamisella on vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

95. Siltä osin kuin on kyse kantajan väitteistä, joiden mukaan yhtäältä vuoden 1977 lain 5 §:llä loukataan parlamentin itsenäisyyttä ja puututaan sen toimintaan tavalla, jota ei voida hyväksyä, ja joiden mukaan toisaalta on olemassa yleinen periaate, jonka nojalla 'sen edustajanhuoneen, jota asia koskee, on todettava edustajanpaikan menettäminen', on todettava, että ne eivät ole perusteltuja. Kuten edellä 83 kohdassa on jo todettu, vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan ensimmäisestä luettelamakohdasta nimenomaisesti seuraa, että Euroopan parlamentin jäsenen paikka voi vapautua 'jäsenvaltiossa voimassa olevien kansallisten säädösten soveltamisen vuoksi'. Koska tosiseikkojen tapahtumahetkellä mistään yhdenmukaisesta vaalimenettelystä ei ollut säädetty, tämä määräys ja näin ollen vuoden 1977 laki olivat kaikilta osin sovellettavissa. Riippumatta siitä, miten parlamentin toimivalta kehittyy, uudesta toimivallasta ei voi seurata, että primarioikeuden säännöksiä ja määräyksiä, joihin vuoden 1976 säädös kuuluu, ei sovelleta, jos niitä ei ole nimenomaisesti kumottu samantasoisella säädöksellä.
96. Samoista syistä kantajan väite, joka koskee yhteisön oikeuden ensisijaisuutta, ei ole asian kannalta lainkaan

merkityksellinen. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kansallinen oikeus ei nimittäin ole täysin tai osittain ristiriidassa yhteisön oikeuden kanssa.

42. Muutoksenhakuun liittyen valittaja on vaatinut yhteisöjen tuomioistuinta määräämään myös riidanalaisen toimen täytäntöönpanon lykkäämisestä. Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti hylkäsi tämän välimuutoksen.⁷

97. Kaikesta edellä todetusta seuraa, että toimi, josta nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on aiheutunut sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vahingoittaa kantajan etuja, on 31.3.2000 tehty päätös. Riidanalaisesta toimesta ei ollut tarkoitus aiheutua omia, tästä päätöksestä erillisiä oikeusvaikutuksia.

98. On siis pääteltävä, että riidanalainen toimi ei voi olla EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen kohteena. Näin ollen tämä kanne on jätettävä tutkimatta ilman, että on tarpeen tutkia muita tutkittavaksi ottamista koskevia oikeudellisia perusteita ja perusteluita.”

Valitus

41. Valittaja riitauttaa valituksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion siltä osin kuin siinä todetaan, että riidanalainen toimi ei voi olla kumoamiskanteen kohteena, ja erityisesti, että sillä ei ollut 13.3.2000 tehdystä päätöksestä erillisiä oikeusvaikutuksia.

43. Parlamentti katsoo, että valitus on suurimmalta osin jätettävä tutkimatta: suurimmassa osassa valitusperusteista vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt kanneperusteet ilman, että erityisesti yksilöitäisiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa olevia oikeudellisia virheitä. Valituksessa ei myöskään mainita, miltä osin valituksenalainen tuomio riitautetaan, eikä siinä esitetä oikeudellisia perusteita, joilla tarkemmin arvosteltaisiin valituksenalaista tuomiota.

44. Tämä perustelu ei vakuuta minua. Vaikka onkin totta, että suuressa osassa valitusta vain toistetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen toimitettua kannekirjelmää (kuten parlamentti on todennut, 25–35 kohdassa toistetaan täsmällisesti kannekirjelmän 21–31 kohta, 39–45 kohdassa toistetaan täsmällisesti kannekirjelmän 32–38 kohta ja 46–60 kohdassa toistetaan täsmällisesti kannekirjelmän 82–96 kohta), valituksessa esitetään kuitenkin lisäseikkoja, joista voidaan päätellä, miltä osin valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomion (kuten jäljempänä olevasta tiivistelmästä voidaan todeta).

7 — Asia C-208/03 P-R, Le Pen v. parlamentti, määräys 31.7.2003 (Kok. 2003, s. I-7939).

45. Ryhdyn siis käsittelemään valituksen keskeistä sisältöä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen hylätessään kumoamiskanteen sillä perusteella, että riidanalainen toimi ei voi olla EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen kohteena.

46. Tarkemmin valittaja väittää ensin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ne toteamukset ovat ristiriitaiset, joissa se yhtäältä katsoo, että riidanalaisesta toimesta ei ollut tarkoitus aiheutua omia, päätöksestä erillisiä oikeusvaikutuksia (tuomion 97 kohta), ja toisaalta katsoo, että parlamentilla oli valvontaa koskeva toimivalta, vaikka se olikin rajallinen (91 kohta).

47. Tämä perustelu ei vakuuta minua.

48. Valituksenalaisen tuomion 91 kohtaa on luettava sen asiayhteydessä. Valituksenalaisen tuomion 85–88 kohdassa, joita valittaja ei ilmeisestikään riitautanut, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkasteli vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan ulottuvuutta ja selitti, että tässä säännöksessä "erotellaan kaksi tapausryhmää, jotka koskevat Euroopan parlamentin jäsenten edustajanpaikkojen vapautumista", toisin sanoen "tapaukset, joissa edustajanpaikkojen vapautuminen johtuu 'kansallisten määräysten soveltamisesta'", ja "kaikki muut tapaukset". Ensimmäisessä tapausryhmässä, johon kuuluvat "tapaukset, joissa on kyse vaalikelpoisuuden puutteesta", "parlamentin tehtävä rajoittuu asianomaisen edustajanpaikan vapautumisen 'tiedoksi merkitsemiseen'". Toisessa tapausryhmässä, joka kattaa esimer-

kiksi sen, että yksi parlamentin jäsen luopuu edustajantoimestaan, parlamentti 'toteaa paikan vapautumisen ja ilmoittaa siitä kyseiselle jäsenvaltiolle'".

49. Kahdessa seuraavassa kohdassa, kuten aiemmin on todettu, selitetään "tiedoksi merkitsemisen" käsitettä.

50. Kuten edellä on todettu, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsittelee valituksenalaisen tuomion 91 ja 92 kohdassa yksityiskohtaisesti parlamentilla kansallisten viranomaisten ilmoituksen tiedoksi merkitsemisen yhteydessä olevan toimivallan täsmällistä laajuutta.

51. En näe kyseisissä kohdissa mitään selasta, mikä olisi ristiriidassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen toteamuksen kanssa, jonka mukaan riidanalaisesta toimesta ei ollut tarkoitus aiheutua omia oikeusvaikutuksia. Päinvastoin ne johtavat tähän päätelmään. Kuten edellä olevista viittauksista käy ilmi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin selittää selvästi, että i) "tiedoksi merkitseminen" liittyy siihen seikkaan, että edustajanpaikka on vapautunut kansallisten säädösten soveltamisen seurauksena, ja että ii) parlamentti voi valvoa sitä, pitääkö edustajanpaikan vapautuminen paikkansa, esimerkiksi tarkastamalla, onko kansallisia muutoksenhakukeinoja käytetty, mutta se ei voi ryhtyä muihin toimenpiteisiin. Tästä valvontaa koskevasta rajallisesta toimivallasta seuraa, että parlamentin "tiedoksi merkitsemisen" oikeusvaikutus ei ole erillinen niiden kansallisten säännösten

oikeusvaikutuksesta, joiden soveltaminen johti siihen, että kansalliset viranomaiset antoivat parlamentille tiedoksi sen, että edustajanpaikka oli näin ollen vapautunut.

52. Toiseksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vääristi vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan ulottuvuutta, kun se totesi 13.3.2000 tehdyn päätöksen olevan ainoa toimi, josta aiheutui sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vahingoittaa valittajan etuja.⁸ Valittaja viittaa esimerkiksi oikeuskäytäntöön, jossa yhteisöjen tuomioistuimet ovat todenneet, että komission käytäntönsäännöt,⁹ komission tiedonanto¹⁰ ja komission jäsenen edustajan lausunto¹¹ olivat toimia, jotka voivat olla kumoamiskanteen kohteena. Valittaja lisää, että toimen tekijän aikomuksella on myös merkitystä. Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa oikeudellisten asioiden valiokunta ja parlamentin puhemies katsoivat, että parlamentin tiedoksi merkitseminen muutti valittajan asemaa. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin erotteli harhaanjohtavasti toisistaan riidanalaisen toimen oikeudelliset ja käytännön vaikutukset toteamalla, että sillä seikalla, että parlamentti ei merkinnyt 13.3.2000 tehtyä päätöstä tiedoksi heti, kun se annettiin tiedoksi, ja sillä seikalla, että siitä aiheutui valittajalle tiettyjä käytännön seurauksia, ei voinut olla vaikutusta niihin oikeusvaikutuksiin, joita tällä tiedoksi antamisella on vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti.¹²

53. Valittaja väittää lisäksi, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä ei erotella selkeästi oikeudellista ja käytännön vaikutusta, ja viittaa esimerkkinä tuomioihin, joissa todetaan, että se yksinkertainen seikka, että henkilölle asetetaan velvollisuus, muodostaa oikeudellisen vaikutuksen,¹³ kuten päätös, josta aiheutuu jollekin henkilölle rahallinen vastuu,¹⁴ tai kuten asetuksen N:o 17/11 artiklan 5 kohdan mukainen tietojensaantipyyntö,¹⁵ koska yritykselle, jota asia koskee, voidaan määrätä sakkoja, jos se jättää pyydytetyt tiedot toimittamatta.¹⁶

54. Huomattavalla osalla edellä 48–51 kohdassa esitetystä arvioinnista on merkitystä myös valittajan toisen valitusperusteen yhteydessä. Kuten edellä tiivistellyistä tai lainatuista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion asian kannalta merkityksellisistä kohdista selvästi käy ilmi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin selittää huolellisesti, miksi se katsoo, että riidanalaisella toimella ei ollut sitovia oikeusvaikutuksia. Sen tekemä arviointi on mielestäni oikea. Vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdassa viitataan nimenomaisesti tilanteeseen, jossa edustajanpaikka vapautuu ”jäsenvaltiossa voimassa olevien kansallisten määräysten soveltamisen vuoksi”. Kyseessä olevissa kansallisissa säännöksissä viitataan erityisesti Euroopan parlamenttiin ja säädetään, että toimikauden aikana ilmenevä vaalikelpoisuuden puute ”johtaa edustajantoimen menettä-

8 — Ks. tuomion 97 kohta.

9 — Asia C-303/90, Ranska v. komissio, tuomio 13.11.1991 (Kok. 1991, s. I-5315).

10 — Asia C-325/91, Ranska v. komissio, tuomio 16.6.1993 (Kok. 1993, s. I-3283).

11 — Asia T-3/93, Air France v. komissio, tuomio 24.3.1994 (Kok. 1994, s. II-121, Kok. Ep. XV, s. II-1).

12 — Ks. tuomion 94 kohta.

13 — Yhdistetyt asiat 32/58 ja 33/58, SNUPAT v. korkea viranomainen, tuomio 17.7.1959 (Kok. 1959, s. 137).

14 — Asia T-19/91, Vichy v. komissio, tuomio 27.2.1992 (Kok. 1992, s. II-415).

15 — 6 päivänä helmikuuta 1962 annettu neuvoston asetus N:o 17 (perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204).

16 — Asia T-46/92, Scottish Football Association v. komissio, tuomio 9.11.1994 (Kok. 1994, s. II-1039, 13 kohta).

miseen ja että vaalikelpoisuuden puute todetaan päätöksellä”.¹⁷ Valittajan vaalikelpoisuuden puute todettiin kyseisellä tavalla ja asiasta ilmoitettiin parlamentille, joka 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti merkitsi asian tiedoksi.

55. Kolmanneksi valittaja toteaa, että parlamentti puhemiehensä edustamana teki päätöksen, joka koskee hänen oikeudellista asemaansa, mikä osoittaa, että riidanalainen toimi ei ollut automaattisesti seurausta toisesta asiakirjasta; päinvastoin se edellyttää, että tämä päätös perustui tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen arviointiin.

56. Mielestäni ei ole selkeää, miten laajasti valittaja arvostelee valituksenalaista tuomiota; tämän vuoksi kolmas valitusperuste voidaan jättää tutkimatta. Oletan kuitenkin, että valittaja viittaa riidanalaiseen toimeen johtaneeseen menettelyyn ja erityisesti seikkaan, että parlamentin puhemies saattoi asian oikeudellisten asioiden valiokunnan käsiteltäväksi. Tämä päätös tehtiin työjärjestyksen 7 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan mukaisesti.¹⁸

57. Tämän alakohdan viimeisessä virkkeessä jätetään eittämättä harkintavaltaa. On kuitenkin selvää, että nyt käsiteltävänä olevassa asiassa parlamentti jätti kantansa avoimeksi siihen asti, kunnes valittaja oli käyttänyt kaikki mahdolliset kansalliset muutoksenhakukeinot, jolloin se ”merkitsi tiedoksi” pää-

töksen; näin ollen parlamentilla ei ollut lainkaan harkintavaltaa. Vaikka työjärjestyksen 7 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa määrätään, että parlamentti voi asiasta vastaavan valiokunnan ehdotuksesta ”tehdä päätöksensä”, tämä ei merkitse, että asiassa olisi harkintavaltaa, kun parlamentin kanta määräytyy selkeästi muista säädöksistä. En katso, että harkintavallan olemassaolo käy ilmi vain siitä tosiseikasta, että parlamentti pyysi oikeudellista lausuntoa: lausunnossa olisi hyvin voitu todeta, että asiassa ei ollut harkintavaltaa. Esillä olevassa asiassa parlamentin puhemies käytti toimivaltaansa pyytää lausuntoa, mutta asian kannalta merkityksellinen vaihe ja ”pätös”, jonka kumoamista valittaja vaatii EY 230 artiklan nojalla, on ”tiedoksi merkitseminen”, ja kuten valittajan muiden valitusperusteiden yhteydessä on osoitettu, parlamentilla ei ollut siinä yhteydessä harkintavaltaa.

58. Valittaja lisää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viittaus, joka koski sitä, että valittaja vetosi oikeuksiinsa niin Ranskan Conseil d'État:ssä kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuimessa, osoittaa, että parlamentti suoritti tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevan arvion ja että kyseessä oli siis varsinainen päätös, joka voi olla kumoamiskanteen kohteena.¹⁹

59. En voi hyväksyä tätä perustelua. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 91 kohdassa nimenomaan päinvastoin kuin valittaja väittää: se totesi nimittäin,

17 — Ks. edellä 14 kohta.

18 — Kuten edellä 11 kohdassa todetaan.

19 — Ks. valituksenalaisen tuomion 91 kohta. Voidaan todeta, että vuonna 2001 Euroopan ihmisoikeustuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen, joka koski Ranskassa annettua tuomiota.

että ”parlamentille ei kuulu sen tarkistaminen, onko sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädettyä menettelyä noudatettu tai onko asianomaisen perusoikeuksia kunnioitettu. Tämä toimivalta kuuluu yksinomaan toimivaltaisille kansallisille tuomioistuimille tai tarvittaessa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelle”. Seuraavaksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että valittaja oli vedonnut oikeuksiinsa näissä tuomioistuimissa: täten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vain toi julki tosiseikan, joka osoittaa, että valittajalla oli muita keinoja hakea muutosta häntä koskeviin kansallisiin toimenpiteisiin ja että hän oli käyttänyt hyväkseen nämä mahdollisuudet. Tästä viittauksesta ei voida päätellä, että parlamentilla oli näin ollen tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen tarkastamisessa toimivalta, josta puolestaan johtuisi, että sen tekemä ”tiedoksi merkitseminen” on päätös, joka voi olla EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen kohteena.

60. Neljänneksi valittaja väittää, että riidanalainen toimi itsessään edellytti täytäntöönpanotoimia,²⁰ erityisesti koska Ranska jatkoi hänen palkkansa maksamista päätöksen jälkeen ja riidanalaiseen toimeen asti.

61. Voidaan olettaa, että valittaja arvostelee tällä valitusperusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomionsa 94 kohdassa tekemää toteamusta, jonka mukaan päätelmiä, joiden mukaan parlamentilla oleva valvontaa koskeva toimivalta on erityisen rajallinen, ei voida ”kyseenalaistaa sen seikan vuoksi, että kantaja jatkoi parlamen-

tissa istumista ja että hänelle suoritettiin parlamentin maksettavana olevia kulukorvauksia 23.10.2000 asti ja että Ranskan viranomaiset maksoivat hänelle palkkaa 24.10.2000 asti”. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tämän jälkeen totesi, asianomaiset ovat kuitenkin yhtä mieltä siitä, että päätös oli täytäntöönpanokelpoinen. Kuten kirjeestä, jonka oikeudellisten asioiden valiokunta osoitti parlamentin puhemiehelle 17.5.2000 ja joka seuraavana päivänä luettiin ääneen parlamentissa, selvästi käy ilmi,²¹ parlamentti ei merkinnyt tiedoksi tätä päätöstä heti, kun Ranskan viranomaiset antoivat sen tiedoksi, koska se oli päättänyt odottaa siihen asti, kun ”Conseil d'État'lle tehtävää muutoksenhakua koskeva määräaika päättyi tai kun tämä viimeksi mainittu mahdollisesti tekee päätöksen”. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti, että ”[tästä tiedoksi merkitsemisessä tapahtuneessa viivästymisessä] aiheutui kantajalle tiettyjä käytännön seurauksia”, mutta totesi kuitenkin, mielestäni aivan oikein, että näillä käytännön seurauksilla ”ei voi olla vaikutusta niihin oikeusvaikutuksiin, joita tällä tiedoksi antamisella on vuoden 1976 säädöksen 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti”.

62. Lopuksi valittaja tulkitsee valituksenalaisen tuomion 97 kohtaa, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että riidanalaisesta toimesta ei ollut tarkoitus aiheutua omia, 13.3.2000 tehdystä päätöksestä erillisiä oikeusvaikutuksia, siten, että se kuvastaa periaatetta, jonka mukaan vahvistavasta toimesta ei voida nostaa EY 230 artiklan mukaista kannetta. Valittajan mukaan tätä periaatetta, joka on vahvistettu erityisesti asiassa *Irish Cement*,²² sovelletaan vain

20 — Kuten asiassa 108/83, *Luxemburg v. parlamentti*, tuomio 10.4.1984 (Kok. 1984, s. 1945, Kok. Ep. VII, s. 571, 21 ja 22 kohta).

21 — Ks. edellä 22 kohta.

22 — Yhdistetyt asiat 166/86 ja 220/86, tuomio 15.12.1988 (Kok. 1988, s. 6473).

vahvistavan toimen päätösoosan siihen kohtaan, joka on sama kuin aikaisemman toimen päätösoosa, mikä ei ole asian laita nyt käsiteltävänä olevassa asiassa. Lisäksi nämä kaksi päätöstä tehtiin erilaisissa asiayhteyksissä, koska parlamentti otti huomioon uusia, päätösten välillä ilmenneitä oikeudellisia seikkoja, Conseil d'État'n päätös mukaan lukien.

lessään vahvistavan toimen käsite. Koko tuomion, jonka toiseksi viimeinen (oikeudenkäyntikuluja koskevaa kohtaa mukaan lukematta) kohta ja loppupäätelmää edeltävä kohta 97 kohta on, keskeinen ajatus on osoittaa — mielestäni aivan oikein —, että 13.3.2000 tehty päätös ja riidanalainen toimi ovat teoriassa ja käytännössä erilliset.

63. En kuitenkaan havaitse valituksenalaisen tuomion 97 kohdassa mitään sellaista, minkä perusteella voitaisiin ajatella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella oli mie-

64. Kuten edellä todetusta käy ilmi, katson, että kaikki valittajan esittämät valitusperusteet ovat perusteettomia ja/tai niitä ei voida ottaa tutkittavaksi; näin ollen katson, että valitus on hylättävä.

Ratkaisuehdotus

65. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hylkää valituksen

2) velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.